

VĚTRNÍK

Ročník XLVI.

Úterý 13. října 2015

číslo 5.

Defilé pohárku SČDO představilo čtveřici nejlepších, zaskočil i Tomáš Hradil

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	hasičovna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	loučení Boleradice	před divadlem
15:00	loučení Libice nad Cidlinou	před divadlem
16:00	Past na myši	velký sál
	Štítina	
19:30	Past na myši	velký sál
	Štítina	
22:00	seminář KDP	půdička
22:30	společenský večer	U Medvěda

Recenze: František Laurin

Milan Uhde na motivy Boženy Němcové

Divá Bára

DS bratří Mrštíků Boleradice

Boleradický soubor má tradičně šťastnou ruku v uvádění českých autorů, mimo jiné Boučkova O Janu Jakubu Rybovi, Maryšu, Rok na vsi a dnes dramatizaci povídky Boženy Němcové Divá Bára. Milan Uhde šťastně převádí vyprávění do dramatických situací, posiluje některé motivy autorčiny a vyhrocuje určitá témata. Začíná to již zmínkou o narození Báry a označení její matky za čarodějkou. Posílená je i linie mladých, kteří stojí v různých postojích proti Báře, více je rozehrán vztah Báry a Myslivce, situaci posouvá dramaticky až k možnému upálení Báry, rozšiřuje postavu Myslivce, kterou vede v závěru od idylického konce k vyhazovu z panství a odchodu s Bárou do nejistého světa. A samozřejmě předloha obsahuje témata svobody rozhodování, vztah k odlišnému jedinci, vyobcování člověka ze společnosti, tupost a společnou zášť lidí v místě zijících.

Na druhé straně je těžko posuzovat scénář Uhdeho komplexně, protože jedna složka muzikálu

velmi podstatná chybí a nevíme, do jaké míry vlastní text dovádí dál, dramatizuje, posunuje a vytváří další napětí. Místo Stědroňovy hudby soubor používá řadu písní, které nemají dějový charakter, spíše vytvářejí jakousi upřímnou, čistou linii, která ovšem zklidňuje a lyrizuje celý dramatický příběh. Situace v této verzi úpravy se projevují více než dramatickým jednáním, výraznými postoji bez určitého vývoje, střetů jednotlivců. Inscenace má zvláštní jímavost, která ovšem méně akcentuje dramatické situace vyhocené hry o život, a tak režie zscénuje přehledné čisté obrazy, které poněkud ztrácejí vzrušení, vášnivost i gradaci, až k divokému pokusu upálit mladou dívku.

Režisérka pracuje s četným souborem různých hereckých individualit, kde jako přednost lze konstatovat čistotu a upřímnost všech mladých představitelů a přesvědčivost zkušených a zralých členů souboru. V roli Faráře zaujme především Jan Koráb svou moudrostí, uměřeností a

jasným postojem, ale i v postavách starosty, správce a ostatních dochází režisérka v režijně herecké spolupráci k přesnému určení typů. Jistě talentovaná představitelka Báry Jana Gločková působí s velkou mírou upřímnosti, citové zaujatosti a půvabu. Jakoby ale těmto dominantním rysům herecké postavy chybělo to, co u autorky dělá Divou Báru – tj. provokativnost, tvrdost, zarpitost a energie v odporu. Re-

žísérce Aleně Chalupové se podařilo vytvořit inscenaci čistou

ve svých obrazech, lyrickou, kde přece jenom byla méně akcentována témata sociálního konfliktu

a další motivy, které provázely autorku povídky celý život.

Závěrem je možné konstatovat, že i přes jisté rozpory je inscenace výrazným tvůrčím činem, který dokládá nejen velikost Boženy Němcové, ale také úspěšnou cestu souboru za sdělením autorčiny výpovědi.

František Laurin

KDP mladým

Zhlédli jsme představení Divá Bára, hra se nám moc líbila a neshledali jsme na ní žádné chyby. Prvním prvkem, který nás nejvíce zaujal, byla propracovanost světelných efektů. Hru doplňovala a podporovala jak živá hudba, tak zvuky z nahrávky. Scéna byla jednoduše řešená, ale velmi funkční. Nejvíce nás zaujalo řešení scény hřbitova. Zajímavý prvek byl světlý závěs, který skrýval náznak hřbitova a při tmavších scénách jím prosvítal kříž, což divákovi poskytovalo pocit mystična. Kostýmové zpracování se souboru náramně zdařilo. Kostýmy jasně vyjadřovaly dobu, ve které se hra odehrává, a ukazovaly také společenské postavení. Byly zároveň jednoduché, příjemně a citlivě pestré. Celé představení přesně fungovalo, herci byli dobře sehraaní a kompaktní. Po celou dobu všichni herci hráli, ač jejich role byla v tu chvíli neaktivní. Chválíme práci herců s gesty a mimikou. Herecké výkony byly všechny zdařilé. Obzvláště bychom rádi vyzvedli role Báry a Faráře. Charakterově byly všechny postavy dotazené a dobře vykreslené, obzvláště hlavní role.

Jak to vidí půdička

Soubor vyšel z původní muzikálové podoby Divé Báry, kde dramatičtář (M. Uhde) víc počítal s prostředky muzikálovými. Soubor záměrně zvolil formu odlišnou, takže jsme představení vnímali jako lidové divadlo s prvky obřadnosti a folklorními vstupy. Oceňujeme kolektivnost herectví, byť přiznáváme, že pro někoho neměl konflikt Báry se společností patřičnou razanci.

Město zaplavili údajně nebezpeční hlodavci

Záplava oranžových čapek, to byl první dojem z včerejšího vítání před Divadlem Krakonoš. Zářivou pokrývku svých hlav zvolili členové ŠAMU Štítina. Kromě nich se však před divadlem vítal ještě DS Vojan Libice a vítání byly přítomné také návštěvnice z Ministerstva kultury, Zuzana Malcová, ředitelka odboru regionální a národnostní kultury, a Ivana Vozková.

Za přípravný výbor vítal Jan Vaverka ml., který byl velmi potěšený faktem, že do Vysokého postoupili právě Štítní, neboť je při oblastní přehlídce lehce minul rozdílem devíti hodin. Libickému Jiřímu Hlávkovi popřál, aby ani pozdní hodina neovlivnila návštěvnost jeho představení.

Vítaný Jiří Hlávka poukázal na čtyřjazyčnou znalost Krakonošovu a jelikož se nechtěl nechat zahánět, předstoupil před mikrofon s pozdravem ve svahilštině

s maďarským přízvukem. Ondřej Benda zase konstatoval, že údajně Vysoké zaplavili hlodavci a jelikož městu chybí zdatný krysař, slíbili pomoc v podobě prvního vysokého deratizátora. Jeho podobu demonstrovali na své hostesce Klárce. Tu oděli do deratizátorského obleku, vybavili gumovými rukavicemi, odolnými plastovými brýlemi a náustkem. A návod, jak se nebezpečných hlodavců zbavit, zazpívali. Jak si nakonec poradí s myši v reálu, uvidíme dnes večer na jevišti.

Štítní také přivezli osobní dar Svatce Hejralové. Na krk ji pověsili ŠAMOPUS opatřený trikolorou s tím, že je povinna jej nosit po celou dobu přehlídky. jh

Hej – schované!

*Hej – schované zatím ještě
Hory kolem nebyly!*

*Jisto je, že nám dost přeješ,
Krakonoši rozmilý.*

I když tráva měla ráno

Vousy lehce šedivé,

Nad hlavami modře bylo –

Nebe krásně zářivé.

Hej – srovnané myšlenky má

Bor lektorský velice

Moravané překrásně nám

Připomněli tradice.

Kostka Petr – marná sláva

Je z herecké rodiny

poslouchat bychom ho mohli

jistě dlouhé hodiny!

V neděli mi barva rudá

Mé vidění zavřela,

Když do sálu – ach po letech

Internacionála zazněla.

I když už již chladno trochu

Od huby jde pára

Večer všechny rozezívá

Krásná Divá Bára.

Zvědavost je taky veelká –

Jestlipak se podaří

Vyhnat pišťalou svou v noci

Všechny myši Krysaři.

Trnout možná aspoň trochu

Jedné partě začíná

Na koho pak líčit bude

Past? Kdo? ŠAMU Štítina.

Hej – prodané lístky to jee

Důležité znamení

Že to tady prostě žije

A je plné stavení.

jh

**VOBSKOČÁCI!
K A M E N Y !!!
ČTVRTEK PLATÍ!**

Výherní los z Vysokého snad neztratí

Honza Hejral má prý na soubor z Horšovského Týna, který se včera loučil s vysockou přehlídkou, jen dobré vzpomínky z dob, kdy jim sám dělal hostesa. Letos je Krakonošovým podzimem provázela hosteska Pavlína, která jim byla vděčná za bezbolestný návrat do služby. Pochvalovala si kázeň souboru, jeho dochvilnost. A kromě láhve dobrého moku jim darovala také los se slovy: „Ne abyste ho ztratili!“

K připitku Honza z publika vybral Gábinu Vaskovou, která zavzpomínala na své divadelní začátky, jež prožila v Horšovském Týnu. „Připíjím na vás, na divadlo, na přátelství. K divadlu jsem příchla právě u vás a na to nikdy nezapomenu,“ pozdvihla sklenku Gábina.

A pak už Horšovskotýnské čekalo jen tradiční trojí oběhnutí kostela a odjezd domů. *jn*

Do Boleradic se sjíždí autobusy z okolí

Rozhovor s režisérkou představení Divá Bára – Alenou Chalupovou.

Dobrý večer, děkuji, že jste si na mě udělala čas teď po druhém představení. Jaké z toho máte pocity?

Myslím, že se nám to docela povedlo. Měla jsem trému velikánskou. Ještě teď se z toho nemůžu vydýchat. Ale myslím, že se nám povedlo docela pěkné představení.

Musím se přiznat, že jsem byla dojatá a měla jsem co dělat, abych se nerozbrečela. Nádherné to bylo.

Tak to mě těší. To je taková odměna za to, co práce jsme s tím měli a starostí. Nás všechny to samozřejmě strašně moc těší, že jsme s tím byli nominováni sem. Hráli jsme tady mnohokrát, mám dojem, že teď jsme ve Vysokém podevatenácté nebo dvacáté, a z toho vyjma čtyř her jsem všechny režisovala já. Nejvíce mě těší, když se představení povede.

Dívala jsem se na vás, když jste zkoušeli děkovačku – musí být docela náročné, ukočírovat tolik lidí najednou.

Je to náročné. A jestli jste viděla program, tak mě tam zachytili

s amplionem. Já jsem to ovládala tím, protože už jsem opravdu nemohla.

Jak dlouho už režirujete?

Hodně dlouho – od svých studentských let. Když jsme chodili do školy, do gymnasia, tak jsme se sešli párkrát a začali jsme si hrát. To byla taková společná režie. Potom když jsem začala učit, jsem taky začala dělat dětské divadlo. Dřív to bylo tak, že každý

rok se muselo ve škole nacvičit jedno, tak jsem vlastně začínala s tím dětským divadlem. Těch jsem dělala taky dost. No, a potom jsme režisovali s jedním kolegou. On toho pak nechal a zbylo to na mě, tak už od 82. roku režisuju sama.

Stála jste taky někdy na jevišti?

Hrála jsem už od svých dětských let. Napřed velké role, pak jsem si brala už menší a menší a nakonec jsem zjistila, že je úplně nejlepší věnovat se jenom té režii. Přece jen tam se člověk může stoprocentně věnovat divadlu a nerozčiluje se tím, že sám něco dělá.

Vzpomínáte si, kterou hru jste režisovala poprvé?

Úplně poprvé – to jsem dělala s takovými mládežníky. Jmenovalo se to Smrt na hrušce – taková lidová hra z Valašska, hodně se tam zpívalo. A potom jsme dělali Maryšu. Nejdřív jsem hrála Maryšu a spolurežisovala ještě s jedním kolegou. A pak jsem ji dělala znova, protože Boleradice sousedí s Diváky, kde žili Mrštíkové. Proto máme i ten název – Divadlo bratří Mrštíků. Byli sou-

(Pokračování na stránce 10)

K divadlu vede tisíce cest, tu svou najde každý

Společný rozhovor s režisérem Martinem Vokounem (MV) a dramaturgem Ludkem Horkým (LV) jsem si domluvila, protože jsou ještě ve Vysokém neokoukaní a letos si tak nějak vyměnili role. Zatímco Luděk sem jezdil už jako lektor, Martin byl ve Vysokém loni poprvé jako porotce. Letos je to obráceně. Vzájemně si zahájili kurz KDP mladým, loni Martin Ludkovi, letos opačně. Povídali jsme si asi půl hodiny, zdaleka jsme nevyčerpali všechny náměty a já odešla s materiálem na hned několik rozhovorů. Zodpovědně jsem si připravila okruhy, ale myšlenky zcela nenápadně nabraly svůj vlastní směr a já neměla chuť jej měnit. Oba pánové jsou milí, vstřícní a nabití optimismem. A hlavně - mají opravdu rádi to, co dělají, což je podstatné.

Porotce nebo lektor? Co je těžší, co příjemnější?

LH: Oboje má něco do sebe, oboje má plusy i mínusy. Předně porotce svou práci, zvláště tady ve Vysokém, dělá v pětičlenném týmu a vše sdílí s ostatními. Na KDP není práce poroty definována tak, že každý mluví sám za sebe. Hovoříme o inscenaci společně, dobereme se nějakého konsenzu, s ním pak vystupujeme na rozborovém semináři a jemně jej doplňujeme dalšími, už vlastními postřehy. Je to týmová práce.

Naproti tomu lektor na výuku sám je a není. Není, pokud se podaří skupina frekventantů – a já si troufám říci, že ta letošní povedená je a lektorovi pomáhá. Sám je v tom, že musí vše připravit a práce je hodně rozložená do celého dne, který se skládá z různých částí. Člověk i tady musí být trochu porotcem, protože rozebírá představení s dětmi a ony si vytváří vlastní názor na základě poučeného rozboru, jehož se účastní lektor ne v roli učitele, ale spíše jakéhosi průvodce jejich dojmy skrz představení, osvětluje jim jednotlivé pocity a uvádí je do nějakého odborného kontextu. Doprovází je na rozborový seminář, kde vystupují, a odpoledne s nimi pro-

vádí cvičení – čili je toho poměrně hodně.

Od loňska mladí kurzisté hodně dospěli.

MV: Tak jsou o rok starší, nováčci jsou jen asi dva, většina je tu minimálně podruhé, někteří víckrát. Dospěli ve svém názoru, jsou zkušenějšími diváky. Když večer rozebíráme představení, snažím se nedělat mentora, ale spíše jejich diskuzi moderovat a směřovat k jádru pudla. Například po nedělním představení byla diskuze velmi živá, na počátku jej prostě víceméně odmítli. Řekl jsem jim, aby se na něj podívali z různých úhlů, abychom si ho rozebrali a pojmenovali, proč nefungovalo.

Mají hodně černobílé vidění – buď anebo?

MV: Prvotně inklinují k tomu jednoduchému soudu. Ale smyslem semináře KDP mladým je i to, aby se naučili přemýšlet, jak formulovat své myšlenky.

LH: Myslím, že právě tito studenti jsou zvláště dobře vedení i ve škole - na semilském gymnáziu, kde pracují s konkrétním učitelem, s nímž má SD Krakonoš dlouholeté vazby. Navíc se dobře znají, takže nám odpadá taková ta nesmělost, že by se báli říct před sebou své názory, v tom to máme snazší. Nemusíme se věnovat tzv. ledolamkám a můžeme s nimi jít rovnou k věci.

Oba učíte, vedete kurzy na Jiráskově Hronově, vy, pane Horký, se věnuje vývoji dětských pořadů v České televizi. Jak moc těžké je pracovat pro

tuto cílovou skupinu?

MV: Teď budu mluvit o svých zkušenostech ze školy, kde vedu herectví v prvním ročníku – těžké je tu skupinu formovat, nějak ji spojit. Za sebe třeba cítím obrovskou zodpovědnost v tom, že člověk jakoby určuje někomu jeho budoucí náhled na divadlo – tři roky jim předávám své názory a tím je do jisté míry determinuju. Stále řeším, abych nešlápl vedle.

LH: V minulosti jsem hodně vedl dramatické kroužky, teď pracuju výhradně se středo a vysokoškoláky, přednáším tvorbu pro děti a mládež na filosofické fakultě na katedře divadelní vědy, dvě desítky let pracuji jako lektor v dětském dramatickém souboru – jsem prostě s mladými lidmi hodně v kontaktu. Víím, jak uvažují, co je zajímavé, jaký je jejich životní styl. A to vše mohu, pokud mám alespoň trochu citu, používat při tvorbě pořadů pro děti a mládež. Těžké je vždycky oboje – u učení je strašně důležité dobře pochopit studenty. Hlavně oba máme zkušenosti s lidmi, kteří mají rádi divadlo. Máme tu výhodu, že kdekoli učíme, učíme ty, kteří si to už vybrali. Není to tak těžká práce, jako mají učitelé na základních školách, kde je výuka bojem s nepřítelem – dítětem i rodičem. Říkám to s plnou vážou zodpovědnosti, protože v poslední době mě rozčiluje, jak jsou neustále obviňováni učitelé z nedostatku schopnosti získat děti, ale nemají ani platové ohodnocení, ani podporu rodičů a děti se je snaží vyprovokovat.

Jsmo na půdě ochotnického divadla, s dětmi, které profesně dělat divadlo pravděpodobně nebudou – mají zájem zakotvit v amatérských souborech?

MV: Zrovna dnes jsem se jich ptal, co jim tenhle seminář dává. Nedá se říci, že by po pobytu na KDP najednou všichni šli a masivně se hlásili do ochotnických souborů. Asi dvě slečny z kurzu už někde hrají, jeden chlapec se začíná velmi zajímat a zvažovat, že by tímto směrem šel profesně. Spíše hromadně říkali, že jim pobyt tady přináší vhled do divadla. Učí se o divadle uvažovat, učí se číst z jeviště věci, které dříve nevnímali. Ti, kdo tu byli loni, konstatovali, že v prů-

běhu roku byli schopní navštívená představení nějak ohodnotit a pochopit.

LH: Pokud by to silné vábení skutečně měli, tak už v nějakém souboru hrají. Tenhle kurz jsem vedl dvakrát a přebíral jsem ho po Milanu Schejbalovi; někteří se na DAMU později hlásili, pár se jich dostalo, jiní ne. Ale je celá řada cest, jak dojít k ochotnickému divadlu. Mohou založit generační divadlo – k té je nepřivede pobyt tady. Jiná cesta je, pokud v místě, kde žijí, funguje osvědčený ochotnický soubor a oni se k němu přidají – kupříkladu místní to mají v podstatě velmi jednoduché. Navíc u divadla člověk nemusí být jenom hercem, je zde řada pozic, které jsou potřebné a důležité. Další cestou jsou monology a dialogy, jež jsme dnes třeba viděli – to je

přesně pro ty, kteří žádný soubor nemají, ale divadlo jim zoufale chybí. Pak je divadlo poezie, jehož základna se často rekrutuje z řad recitátorů na středních školách. Jsou tisíce cest, a pokud divadlo někoho mocně vábí, pak tu svou si určitě najde.

Z kuárny, kde jsme rozhovor připravovali, jsem odcházela s pocitem, že jsem mluvila s lidmi, kteří mají co říct. Těšila jsem se, až naše povídání přenesu k vám. Jen doufám, že alespoň částečně se mi podařilo zachytit tu příjemnou atmosféru, v níž plynulo. A dojem, že divadlo je krásné a důležité a má mocnou magii. A podlehněte-li jeho vábení, tak jej nechte, byť byste žili na naprosté samotě.

jn

Anketa:

I letos jsme si na vás připravili anketu. A jaká jiná otázka nás mohla napadnout, než ta, která by se vztahovala k 90. výročí položení základního kamene. A tak se ptáme: Jaké je největší plus a největší mínus divadelní budovy Krakonoš?

**Daniela Hejralová,
Calgary:**

Já dodnes obdivuji naše předky, že něco tak důmyslného, jako je Krakonoš, dokázali postavit za 5 měsíců... A že ta budova je prostě funkční a multifunkční :-). Samozřejmě, že má své mouchy - taky co je nemá! Ale nechci být jako Trautenberg - že kyselo je moc kyselé a bramborák moc bramborovej... Naši kluci v technice mají pořád nějaké nápady na zlepšováky. Já si myslím, že je ohromná škoda, že divadlo nemá výtah (aby na loutky mohlo třeba dítě na vozíku) nebo tahy nebo že není hlubší, aby se mohlo i promítat, a kdysi dávno mi vadilo, že nemá větší či šikmé hlediště, ale právě díky tomu je zase multifunkční, což je ohromná výhoda!

A pak je tu obrovské plus, že tu naši budovu vlastní divadelní spolek, že si ji nemusí pronajímat a s někým se dělit. To si ani tady v Calgary některé divadelní společnosti nemohou dovolit. I naše Shakespearova je v nájmu a kolikrát se o čas a termín představení musíme hádat. Víím, že to dá práci - budovu udržet, postarat se, aby nespadla :-). Ale já jsem moc ráda, že vůbec je a nikdy z ní třeba neudělal hotel.

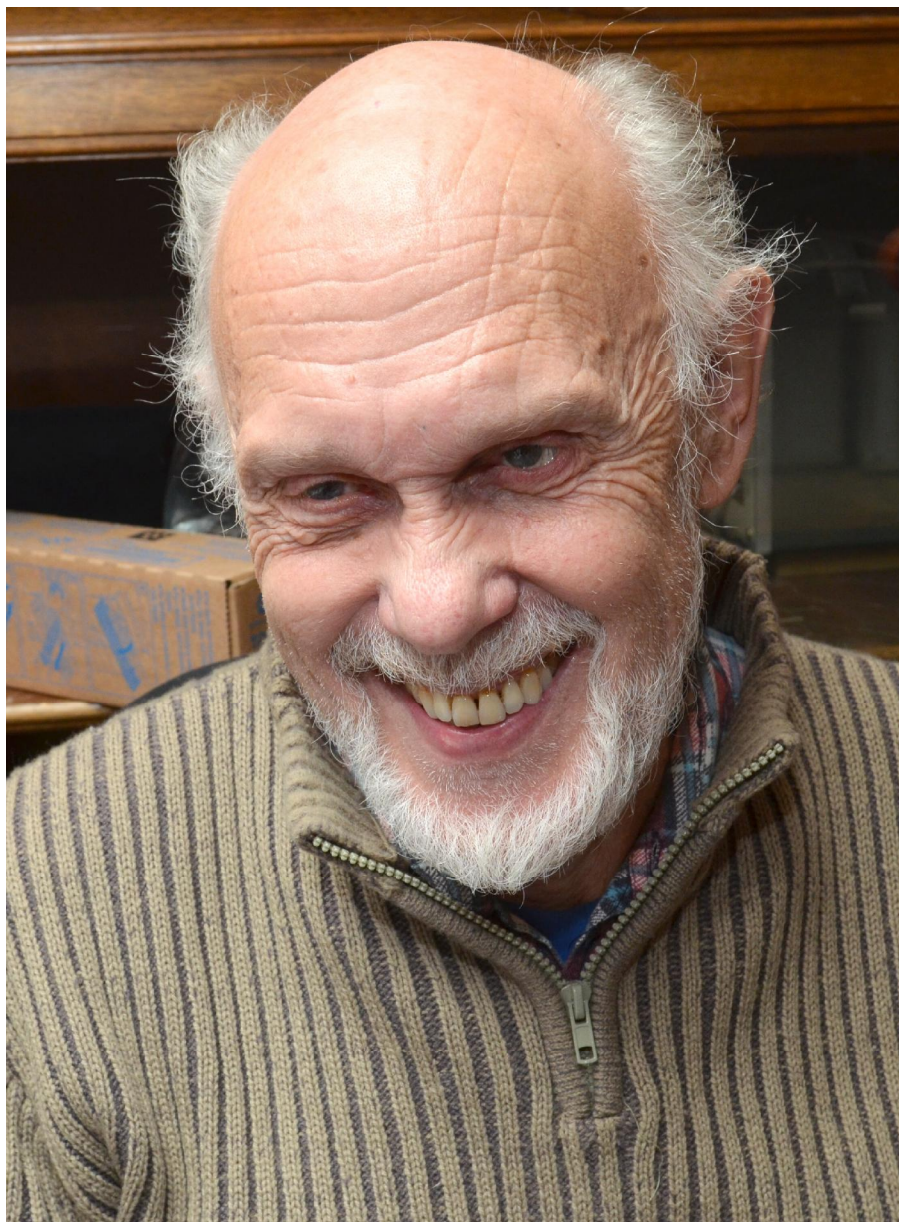
PS: Prosim, řekněte mi, že ještě existuje a je funkční kanajda?

Josef Hejral, Vysoké n. J.

Začnu plusy. Obrovské plus je to, že se mají lidi kde sejít. Mínušem je to, že to zcela odporuje současnému trendu, kdy by lidi nejraději měli implementovaný čip v mozku a nemuseli vůbec za nikým chodit. A vše by pouze prožívali ve svých počítačových hrách (i tyjátr).

Přesto si nedovedu představit, jak mozek naložený v jakémsi láku by si dokázal připít a konečně i zazpívat Živijó.

Hlávka je typ herce, který se z okna vykecá

Včerejší noční představení patřilo divadlu jednoho herce. Jiří Hlávka z libického DS Vojan se této divadelní formě věnuje léta a sklízí s ní nemalé úspěchy. Konkrétně s autorskou inscenací Co vyprávěl Sepp Jörgen na motivy románu Viktora Dyka zvítězil na Národní přehlídce divadla jednoho herce v Kaznějově. A tak jsme se sešli v redakčním kutlochu na pár slov.

Jiříku, divadlo jednoho herce, není to trochu složité? Tam přeci musíš spoléhat jen sám na sebe.

Když jsem před lety přišel do karlovarského souboru, setkal jsem se poprvé s existencí pře-

hlídky monologů a dialogů. Té jsem se začal zúčastňovat a mnohokrát jsem ji vyhrál, protože mě to hodně bavilo. A mohl jsem si zkusit monology, které by mně žádný režisér třeba nedal. Když jsem udělal 10 - 12minutový monolog z Bláznových zápisků od Gogola, tak jsem velice brzo zjistil, že je to pro mě málo. Bláznovy zápisky mi říkaly strašně moc, a tak jsem si řekl, že by bylo zajímavé udělat je celé. Když jsem to zkusil poprvé, tak jsem se do toho zakousl a moc se mi to zalíbilo. Dnes už jsou autoři, kteří píší divadlo jednoho herce, ale mě chytlo hlavně to, že jsem velmi brzy zjistil, že si text mohu udě-

lat sám. Právě proto, že se musím spoléhat jen sám na sebe, nemám ani náповědu, se mi to líbí.

Jsi tedy sám sobě autorem, režisérem, interpretem....

Ne vždy jsem autorem textu. Některé texty si upravuju, ale řada věcí, které jsem dělal, jsou skutečně autorské. Nádherné divadlo jednoho herce jsem dělal např. ze starých řeckých bájí a pověstí - o Ménepovi, ale pak třeba O Ludvovi a tak - to jsou věci autorské. Jednou se stalo, že jsem dělal monolog z Krysaře a dostal jsem za něj hrozně na triko - že to není monolog, ale jen výťah ze hry, že monolog musí být úsek, který se dá uzavřít. Prostě hrůza. A to mě hrozně tehdy štvalo. A přitom Krysař se mi tak moc líbí, a tak jsem několik let na tom textu pracoval. Dyka jsem si přečetl podruhé, potřetí a zjistil jsem, že Krysař to být nemůže, protože on skončil. Jediní, kdo přežijí, je mimino a Sepp Jörgen. Ale to je přece nádherná věc, napadlo mě, kdy ten Sepp Jörgen, rybář, může vyprávět celý příběh.

Když takové divadlo doděláš, kdo je tvůj první divák - tvá žena Marcelka?

Ne. Marcelka většinou vůbec do premiéry neví, co dělám. Nikomu to nepředvádím, neověřuju si výsledek. Je to v podstatě chyba, protože tzv. cizí oči by mnohdy pomohly. Ale já to nechám dozrát a nepustím ven, až když jsem si tím jistý. Vidí to zvukař a osvětlovač. A ti si potom sednou se mnou na kafe a řeknou mi své postřehy. A já jejich připomínky беру.

Kdybych hrála divadlo jednoho herce, bude mě asi strašit jedna věc - okno. Co když přijde.

No, Janičko, to je ne můj problém. Já okno neznám. Většinou mi vypadne text ve hře, kde hraju s někým. Protože on mi nenahraje. Jsem typ herce, a miluju to, který se z toho vždycky vykecá. Řeknu si text i za druhého. A svá divadla jednoho herce mám tak ojetá, že když mi vypadne odstavec, nikdy se nevracím. Jedu dál. Zatím se mi nestalo, že bych okno v tomto způsobu hry měl.

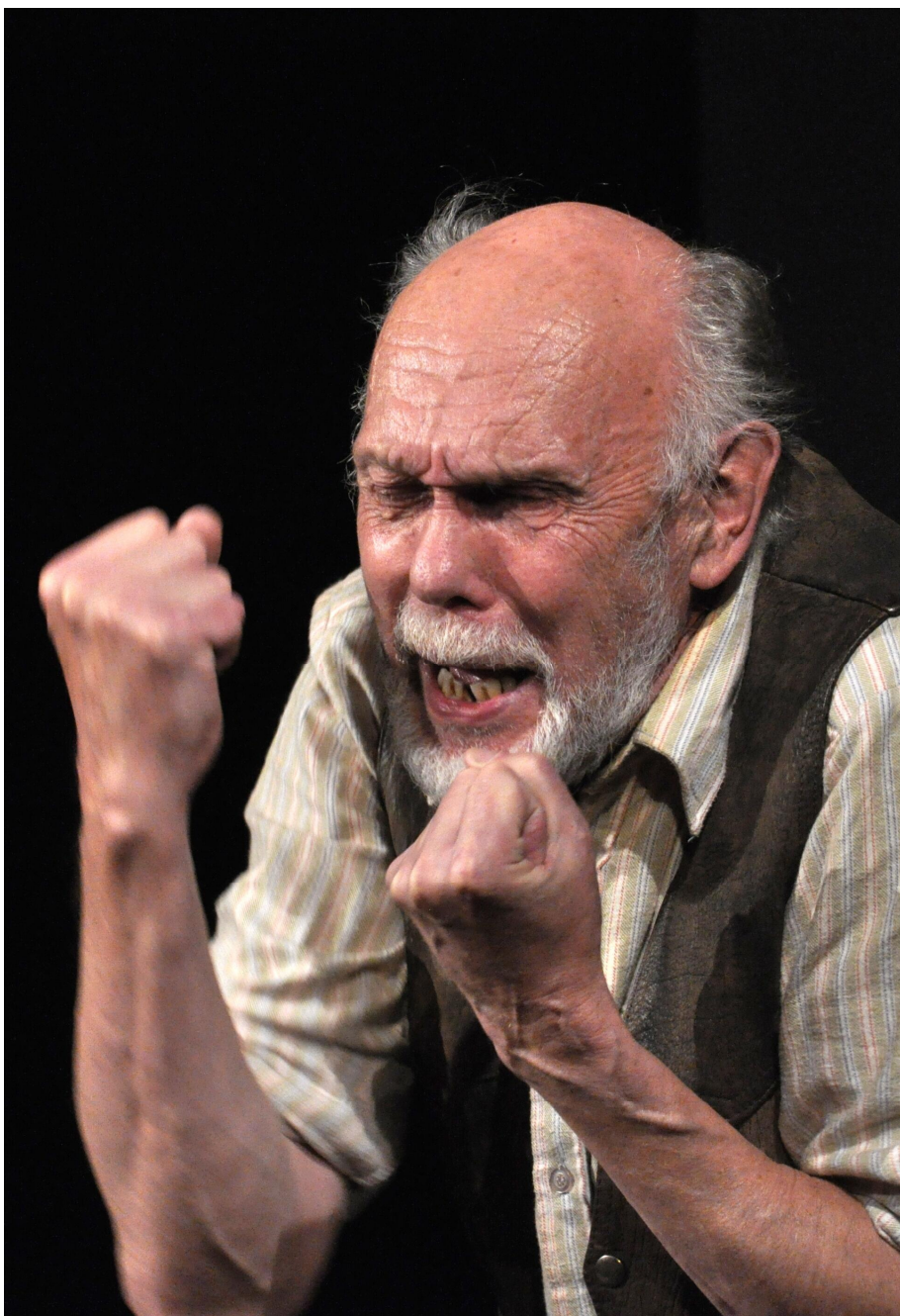
Dnes hraješ od deseti hodin večer. Není to už hodně náročné takhle v noci hrát?

Když jsem vyhrál Kaznějov, porota mi řekla, že by byla ráda, kdybych s tím šel na Hronov nebo do Vysokého. Na Hronov se to nakonec nedostalo, ale já si hlavně přál, abych to mohl hrát na Vysokém. Ideální by bylo asi odpolední představení nebo hlavní večerní - ale divadlo jednoho herce není zase takový tahák na plný sál. Navíc, kdo ví, kdo byl Sepp Jörgen? Noční čas je náročnější, protože diváci už budou jednak unavenější, jednak jich řada nepřijde, ale já jsem tak šťastný, že to mohu hrát ve Vysokém, protože to tady mám tak hrozně rád, že mi to vlastně nevadí.

Tobě se vlastně vykrystalizuje to zdravé jádro. To je ale zavazující.

Ano, to je ta tréma, která mě teď honí na záchod. Ale ještě to má jednu velikánskou výhodu, na kterou jsem pyšný. Při přehlídce seděli v porotě lidi, které mám rád a kterých si vážím - Milan Schejbal, Ruda Felzmann, byl u toho František Zborník. Když přijedu na Vysoký a někdo mi řekne - večer se na tebe přijdu podívat, slyšeli jsme, že je to dobrý - tak to mi stačí. Protože je mi jasné, že když tohle řeknou lidi, kteří nejsou největší chváliči, mám jistotu, že tam nebudu sám. Šedesát let dělám divadlo a celou dobu je pro mě důležitý divák. Když tam bude pár desítek diváků, budu šťastný jak blecha.

jn

(Pokračování ze stránky 5)

sedi a chodili do Boleradic do školy k panu řídícímu tehdy. U nás byli docela známí. Napsali potom Maryšu, která se odehrává v sousední vesnici.

Co pro vás bylo největším úspěchem?

Tak to byl Rok na vsi. Mrštíkové napsali kroniku Rok na vsi, která byla potom zdramatizována. S inscenací jsme se dostali až na Hronov, kde byla velice dobře oceněná. Říkali, že je to divadlo roku. No, a to jsme hráli asi čtyřicetkrát.

A jak často hrajete?

Nehrajeme jenom pro naše

obecenstvo, k nám se sjíždí autobusy i z měst kolem. Jsme vesnice a jezdí se k nám ze Židlochovic, z Břeclavi, ale dokonce i z Brna jsme měli autobus. Tak tam vždycky, když se hraje, stojí několik autobusů a máme pořád naplněno. Hrajeme téměř každý týden. Někdy i dvě představení, takže máme pořád živo.

Pokolikáté jste dnes Divou Báru hráli?

Počítali jsme to a je to asi už pošestnácté.

A to byla premiéra letos v březnu...

Teď máme spoustu pozvánek a u nás máme pořád vyprodáno.

Ráno jste hráli pro školu, jaké to bylo?

Měli jsme z toho velké obavy, protože máme zkušenosti s tím, co děti dělají. A toto byli studenti tak od patnácti, tak jsme si říkali, že to je konec. A oni ani nedutali, byli hodní.

Moc vám děkuji za rozhovor.

A já vás můžu jediné pozvat do Boleradic. Můžete se přesvědčit, jak tam hrajeme divadlo a jaký máme krásný sál. Máme spádové hlediště, teď nově zrekonstruované.

šv

Čtvrtek 15. října v 16.00 hodin
Satori Poniklá

host přehlídky

Pár slov o souboru Satori

Kostel sv. Kateřiny Alexandrijské

Satori – vokálně instrumentální soubor z Poniklé (Podkrkonoší – Česká republika) byl založený v roce 1993. V současné době tvoří jeho repertoár především spirituály, tradicionály, barokní a lidové písně.

Soubor spolupracuje se členy orchestru Divadla F. X. Šaldy v Liberci a dalšími zajímavými instrumentalisty.

Satori – je výraz z japonštiny a znamená náhlé osvětlení, náhlý rozbřesk, nebo také rána do hlavy, kopnutí mezi oči.

Vstupné 50 Kč, výtěžek bude věnován na opravu kostela.

Přišlo do redakce: Evi, jsi tady stále s námi

Vždy usměvavá, dokonale sladěná a stále pozitivní. Takovou jsme ji všichni znali. Nikoho by loni nenapadlo, že se letos už neobejmeme, nepopovídáme... Evička Lísalová ze Žlutic. Mnozí z nás se zprávu o jejím odchodu dozvěděli až ve Vysokém. Bylo to velmi rychlé a nenadálé, jak mi řekla její dcera Verunka. Maminka žila velmi spontánně a její život byl tak živočišný a naplněný, že přesně takto i zemřela. Jen to bylo velmi brzy, mohla tady být ještě dalších 15 let. A zoufale chybí...

Myslím, že bude chybět nám všem. A tak mi dovozte za nás, kteří jsme ji znali, měli rádi a každoročně se těšili na setkání s ní, touto malou vzpomínkou uctít její památku.

Evi, i když Ti to letos nevyšlo, nevadí. Jsi tady stále s námi a navždy zůstaneš. A taky bychom Ti chtěli říct, že Tě máme moc rádi... Tak někdy na viděnou.

Iva Janálová

(na fotu první zprava)

Rozloučili jsme se s Hronovskými, běželi k pokladně

a koupili jsme si vstupenku na noční představení.

středa 14. října 2015		
kdy	co	kde
8:30	Šamanka Manka	velký sál
	Praha	
9:30	seminář	malý sál
10:00	Šamanka Manka	velký sál
	Praha	
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	loučení Štítina	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Police nad Metují	před divadlem
15:00	vítání Kouřim	před divadlem
16:00	Soutěž	před divadlem
	90 let divadla	
19:30	Kdo je tady ředitel?	velký sál
	Police nad Metují	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	U Medvěda

Větrník, zpravodaj XLVI. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Pavlína Schejbalová, Šárka Vodičková, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal.

Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč